

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział

Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowarska

Protokolant asystent sędziego Adrianna Głowczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2019 r. w Warszawie

spraw połączonych z wniosków **A. Ś. i J. J.**

z udziałem **M. B.**

o zobowiązanie do udzielenia informacji

postanawia:

1. oddalić wnioski;

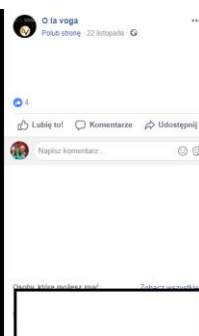
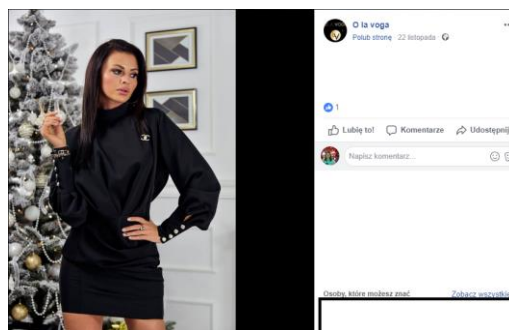
2. zasądzić od A. Ś. i J. J.(solidarnie) na rzecz M. B. kwotę 1.697 (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Po połączeniu do wspólnego rozpoznania spraw o sygnaturach akt XXII GWo 6/19, XXII GWo 7/19 i XXII GWo 8/19 postanowieniami z dnia 15 stycznia 2019 r. (k.33-34, sprostowanie k.56) i po zmianie wniosków na rozprawie (k.70-71) A.Ś. i J. J. wniosły o zobowiązanie M. B. do udzielenia pisemnej informacji, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia, w zakresie:

I.1. ilości wytworzonych bądź zakupionych w celu odsprzedaży w okresie od 22 października 2018 r. do dnia udzielenia informacji sukienek, które stanowią ten sam wzór w różnych wariantach

kolorystycznych:

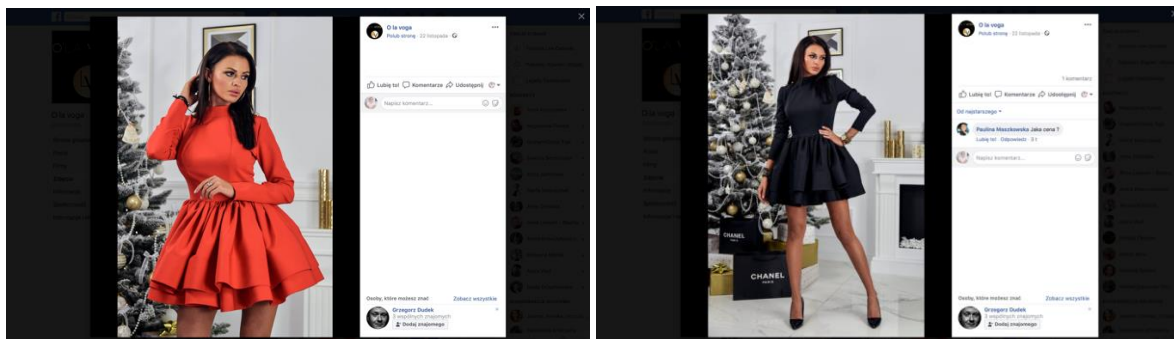
0

cechach: dopasowany dół sukienki z marszczkami, luźna góra z drapowaniami i odkrytymi plecami w literę „V”, z długimi balonowymi rękawami, ze stójką i z guzikami na mankietach, zapinana w stójce z tyłu i na zamek z tyłu u dołu, we wszystkich kolorach;

2. ilości zbytych w okresie od 22 października 2018 r. do dnia udzielenia informacji, sukienek wskazanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych;
3. ilości znajdujących się na magazynie obowiązującego w dniu udzielenia informacji sukienek wskazanych w pkt. 1, z rozbiem na wersje kolorystyczne;
4. ceny brutto uzyskiwanej przez obowiązującego z tytułu sprzedaży sukienek opisanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych, z uwzględnieniem udzielanych rabatów i zmian tych cen, jeśli miały miejsce w okresie od 22 października 2018 r. do dnia udzielenia informacji lub jeśli nastąpiło to później od dnia rozpoczęcia sprzedaży do dnia udzielenia informacji,

5. firm/nazw i adresów odbiorców obowiązanych prowadzących sprzedaż detaliczną, w tym butików partnerskich, sukienek opisanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych, według stanu od 22 października 2018 roku do dnia udzielenia informacji. (XXII GWo 6/19)

II.1. ilości wytworzonych bądź zakupionych w celu odsprzedaży, w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 7 lutego 2019 r. sukienek, które stanowią ten sam wzór w różnych wersjach kolorystycznych:

o cechach: dół sukienki w kształcie spódnicy baletnicy oraz duże, podwójne falbany usztywniane tiulem połączony z górą z długim rękawem i półgolfem, we wszystkich kolorach;

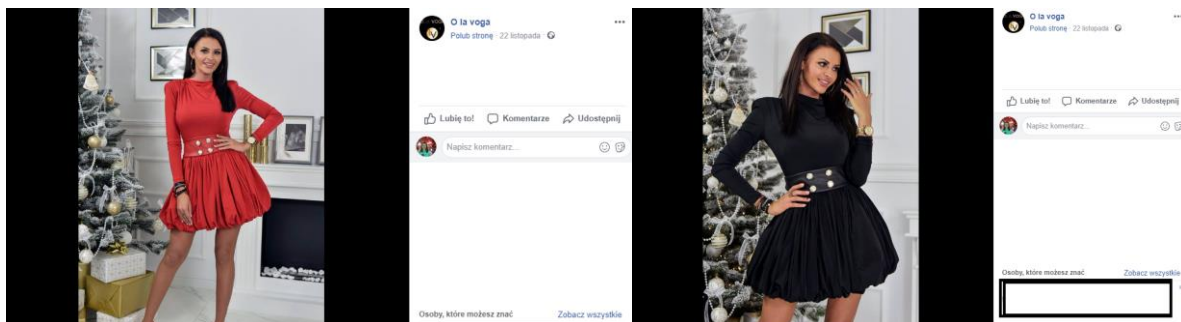
2. ilości zbytych w okresie od 1 stycznia 2018 roku do 7 lutego 2019 r. sukienek wskazanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych;

3. ilości znajdujących się na magazynie obowiązanych 7 lutego 2019 r. sukienek wskazanych w pkt. 1, z rozbićm na wersje kolorystyczne;

4. ceny brutto uzyskiwanej przez obowiązanych z tytułu sprzedaży sukienek opisanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych, z uwzględnieniem udzielanych rabatów i zmian tych cen, jeśli miały miejsce w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 7 lutego 2019 r. lub jeśli nastąpiło to później od dnia rozpoczęcia sprzedaży do dnia udzielenia informacji;

5. firm/nazw i adresów odbiorców obowiązanych prowadzących sprzedaż detaliczną, w tym butików partnerskich, sukienek opisanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych, według stanu od 1 stycznia 2018r. do 7 lutego 2019 r. (XXII GWo 7/19)

III.1. ilości wytworzonych bądź zakupionych w celu odsprzedaży, w okresie od 22 października 2018 r. do dnia udzielenia informacji, następujący sukienek, które stanowią ten sam wzór w różnych wersjach kolorystycznych:

o cechach: krótka sukienka z długimi rękawami, spódnica bombka z mnóstwem cienkich załadek, idących od góry do dołu spódnicy, poduszki w ramionach, z drapowaniem na jednym ramieniu, odpinany pasek z ekoskóry z ozdobami, we wszystkich kolorach;

2. ilości zbytych w okresie od 22 października 2018 r. do dnia udzielenia informacji, sukienek wskazanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych;

3. ilości znajdujących się na magazynie obowiązanego w dniu udzielenia informacji sukienek wskazanych w pkt. 1 powyżej, z rozbiem na wersje kolorystyczne;

4. ceny brutto uzyskiwanej przez obowiązanego z tytułu sprzedaży sukienek opisanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych, z uwzględnieniem udzielanych rabatów i zmian tych cen, jeśli miały miejsce w okresie od 22 października 2018 r. do dnia udzielenia informacji lub jeśli nastąpiło to później od dnia rozpoczęcia sprzedaży do dnia udzielenia informacji;

5. firm/nazw i adresów odbiorców obowiązanego prowadzących sprzedaż detaliczną, w tym butików partnerskich, sukienek opisanych w pkt. 1, we wszystkich wersjach kolorystycznych, według stanu od 22 października 2018 roku do dnia udzielenia informacji. (XXII GWO 8/19)

Wniosły ponadto o zasądzenie od obowiązanego na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania.

M. B. zażądał oddalenia wniosków podnosząc liczne zarzuty zmierzające do wykazania nieuzasadnienia roszczeń informacyjnych i nieuprawdopodobnienia w wysokim stopniu naruszenia praw A. Ś. i J. J. do wzorów wspólnotowych. Wskazał, że udostępnienia zdjęć na portalach społecznościowych nie można uznać za publiczne ujawnienie niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego. Podważył nowość i indywidualny charakter wzorów, na dowód czego załączył notarialny protokół otwarcia stron internetowych, na których udostępniono publicznie sukienki łącznie podobne do modeli Kenzie, Noemi i Philippa przed deklarowaną przez nie datą ujawnienia sukienek uprawnionych. (dowód: pisma k. 40-46, 50-55, 61-63) Na rozprawie 11 lutego 2019 r. wystąpił o zwrot kosztów postępowania. (k.70-71)

Sąd ustalił:

A. Ś. i J. J. prowadzą od 2014 r. działalność gospodarczą jako wspólniczki spółki cywilnej L., polegającą na projektowaniu, szyciu i sprzedaży za pośrednictwem strony internetowej ... sukienek koktajlowych i wieczorowych. Od momentu rozpoczęcia działalności sukienki oferowane przez uprawnione zyskały na popularności, a twarzami marki Lou były N. S., O. C. i M. L.. Uprawnione promują swoją działalność w Internecie także za pomocą mediów społecznościowych, współpracując z blogerkami i influencerkami. (dowód: wydruki z CEIDG k.13-14)

Uprawnione za pośrednictwem strony internetowej ... sprzedają m.in. sukienki o wyglądzie:

Kenzie

Noemi

Philippa

Sukienka Kenzie, ujawniona na profilu uprawnionych na portalu internetowym Instagram 22 października 2018 r., charakteryzuje się dopasowanym do sylwetki krojem i długimi balonowymi rękawami ze złotymi guzikami na mankietach. Dekolt wykończony jest półgolfem. Na górze sukienki znajdują się pionowe drapowania materiału, idące od linii pasa do ramion. Na środku dołu sukienki znajdują się duże, poziome drapowania. Na plecach sukienki znajduje się rozcięcie w kształcie litery „V”, idące od stójki do talii oraz drapowanie po bokach. Sukienka zapinana jest na dwa złote guziki przy stójce. Dół sukienki jest prosty. (dowód: wydruki ze stron internetowych k.19-21, fotografie k.25-26)

Sukienka Noemi, ujawniona na profilu uprawnionych na portalu internetowym ... 7 lutego 2016 r., ma rozkloszowany dół, układający się na kształt spódnicy baletnicy i podwójne fałbany usztywnione tiulem. Góra sukienki ma długie rękawy, zakryte plecy i dekol w formie półgolfa. (dowód: wydruki ze stron internetowych i fotografie k.20-22, 25-26 akt sygn. XXII GWo 7/19)

Sukienka Philippa, ujawniona na profilu uprawnionych na portalu internetowym Instagram 22 października 2018 r., posiada dopasowaną, niewydekolowaną górę z długimi rękawami i drapowaniem na prawym ramieniu. Dół sukienki układa się w kształt bombki z wąskimi zakładkami. W ramionach wszyte są poduszki. Dodatkowym elementem jest odłączany pas z ekoskóry z łańcuszkiem. Tył sukienki zapinany jest na zamek błyskawiczny. (dowód: wydruki ze stron internetowych i fotografie k.19-21, 24-25 akt sygn. XXII GWo 8/19)

M. B., prowadzący od 2016 r. działalność gospodarczą pod firmą F., sprzedaje m.in. za pośrednictwem strony internetowej ... odzież damską pod oznaczeniem **O La Voga**. (dowód: wydruk z CEIDG k.15, wydruki ze strony internetowej k.17-18, faktura VAT k.16) W jego ofercie znajdują się m.in. sukienki o wyglądzie:

, w różnych wersjach kolorystycznych. (dowód: wydruki ze strony facebook.com i fotografie k.22-24, 27-28; k.23-24, 27-28 akt sygn. XXII GWo 7/19; k.22-23, 26-27 akt sygn. XXII GWo 8/19)

Sąd zważył:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1, z 5/01/2002 r.) zawiera legalną definicję, zgodnie z którą wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów samego produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). Wygląd ten przejawia się w zewnętrznych charakterystycznych cechach produktu, w jego formie, ukształtowaniu albo w samym przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. W zewnętrznej postaci produktu mieszczą się wszystkie jego charakterystyczne cechy, które są wizualnie postrzegalne, widoczne w czasie normalnego użytkowania przez użytkownika finalnego. (tak M. Poźniak-Niedzielska *Wzór wspólnoty. w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej*. UPRP W-wa 2004 s.56, 57, *Ochrona wzorów przemysłowych w prawie europejskim*. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.4-11)

Odpowiadający definicji art. 3a wzór podlega ochronie w takim zakresie, w jakim jest nowy i ma indywidualny charakter (art. 4 ust.1), przy czym nie obejmuje on tych cech postaci produktu, które wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej (art. 8 ust. 1). Zarejestrowany wzór wspólnotowy przyznaje jego właścicielowi wyłączne prawo do jego używania i zakazywania osobom trzecim, niemającym jego zgody, jego używania, które obejmuje, w szczególności, wytwarzanie, oferowanie, wprowadzanie do obrotu, import, eksport lub używanie produktu, w którym wzór jest zawarty bądź zastosowany lub składowanie takiego produktu w tych celach. (art. 19 ust. 1) Właściciel wzoru niezarejestrowanego nabywa prawo zakazania osobie trzeciej takich działań wyłącznie w przypadku, jeżeli sporne używanie wynika z naśladowania (skopiowania) chronionego wzoru i nie jest wynikiem pracy twórcy, co do którego

można uznać, że nie znał wzoru ujawnionego przez właściciela. (ust. 2)

W przeciwieństwie do wzorów zarejestrowanych, które podlegają ochronie skutecznej „erga omnes”, zapewniającej wyłączność (monopol) eksploatacji, wzór niezarejestrowany podlega ochronie jedynie przed kopiowaniem bez zgody uprawnionego oraz wszelkim formom korzystania ze wzoru stanowiącego kopię. [M. Poźniak-Niedzielska *Ochrona wzoru niezarejestrowanego w prawie europejskim*. cyt. za: J. Sieńczyło-Chlabicz op.cit. s.15] Ochrona ta nie jest jednak ograniczona do działań, w rezultacie których powstaje oczywista kopia wzoru, lecz także do naśladownictwa, tj. imitacji. Zasadności zarzutu kopiowania nie może zaprzeczyć zmiana wzoru w nieistotnych szczegółach, które nie stanowią istotnych różnic.

Wzór niezarejestrowany chroniony jest przez okres trzech lat począwszy od dnia, w którym został po raz pierwszy udostępniony publicznie w Unii Europejskiej (art. 11 ust. 1), w tym znaczeniu, że został w taki sposób opublikowany, wystawiony, wykorzystany w handlu lub w inny sposób ujawniony, że wydarzenia te mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym w Unii Europejskiej. Wzoru nie uważa się za udostępniony publicznie, jeśli został on ujawniony jedynie osobie trzeciej pod wyraźnym lub dorozumianym warunkiem zachowania poufności. (ust. 2)

Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), na powódzie spoczywa obowiązek udowodnienia, że wzór niezarejestrowany cechuje nowość i indywidualny charakter oraz daty jego pierwszego publicznego udostępnienia, odpowiednio do art. 11 ust. 2. On także dowodzi, że kwestionowany produkt stanowi kopię jego wzoru, a ponadto świadomość pozwanego istnienia chronionego wzoru, od której istnienia zależeć będzie możliwość uznania działania za kopiowanie. (art. 6 k.c.) [por. A.Tischner *Niezarejestrowany wzór wspólnotowy*. PPH lipiec 2006 r. s.39-40, J. Sieńczyło-Chlabicz *Ochrona niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego*. EPS luty 2008 r. s.16]

Odmienne niż w przypadku wzorów zarejestrowanych, rozporządzenie nie stanowi domniemania ważności wspólnotowego wzoru niezarejestrowanego. Art. 85 ust. 2 należy interpretować w ten sposób, że aby sąd w sprawach wzorów wspólnotowych uznał niezarejestrowany wzór wspólnotowy za ważny, właściciel nie musi wykazywać, iż wzór cechuje indywidualny charakter w rozumieniu art. 6, musi jedynie wskazać, na czym ten indywidualny charakter polega, identyfikując element lub elementy wzoru, które mu taki charakter nadają. (tak Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z 19/06/2014 w sprawie C-345/13 ...)

Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw do wzoru wspólnotowego sąd stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody:

- a. zakaz kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem wzoru,
- b. zajęcie podrobionych produktów;
- c. zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych dóbr, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w określonych okolicznościach było to oczywiste,
- d. wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, odpowiednich w określonych okolicznościach, przewidziane przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego

międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje groźba jego popełnienia. (art. 89 ust.1) Sąd w sprawach wzorów wspólnotowych podejmuje, zgodnie z prawem krajowym, niezbędne środki zapewniające przestrzeganie sankcji określonych w ust.1. (ust.2) Ponadto, wg art. 89 ust. 2, sąd podejmuje niezbędne decyzje zapewniające przestrzeganie środków wymienionych w ust. 1., zgodnie z prawem krajowym. Odnosi się to do przepisów art. 287 w zw. z art. 292 ustawy z 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, zgodnie z którym:

- uprawniony, którego wzór przemysłowy został naruszony, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od naruszającego wzór zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody (ust. 1),
 - sąd, rozstrzygając o naruszeniu wzoru przemysłowego, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd (ust. 2),
- a także do art. 286 p.w.p., zgodnie z którym sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia. W szczególności sąd może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu. Orzekając, sąd uwzględnia wagę naruszenia oraz interesy osób trzecich.

Przepis art. 90 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że do sądów państwa członkowskiego mogą być składane wnioski o zastosowanie środków tymczasowych – zabezpieczających prawa z rejestracji wzoru wspólnotowego, które są przewidziane na mocy prawa tych państw dla krajowego wzoru przemysłowego. Uprawnionemu służą zatem także żądania określone w art. 286¹ ust. 1 p.w.p., zgodnie z którym sąd właściwy do rozpoznania spraw o naruszenie praw własności przemysłowej miejsca, w którym sprawca wykonuje działalność lub w którym znajduje się jego majątek, także przed wytoczeniem powództwa, rozpoznaje, nie później niż w terminie 3 dni od dnia złożenia w sądzie lub 7 dni w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej, wniosek uprawnionego m.in. o zobowiązanie naruszającego prawo z rejestracji do udzielenia informacji, które są niezbędne do dochodzenia roszczeń określonych w art. 287 ust. 1 o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających to prawo, jeżeli naruszenie tych praw jest wysoce prawdopodobne (pkt 2) Informacje te mogą dotyczyć wyłącznie :

1. firm (nazw) i adresów producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub świadczących usługi, które naruszają prawo z rejestracji, jak również przewidzianych odbiorców hurtowych lub prowadzących sprzedaż detaliczną tych towarów lub usług;
2. ilości wyprodukowanych, wytworzonych, zbytych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług naruszających prawo z rejestracji, a także cen uiszczonych za te towary lub usługi. (ust. 2)

Rozpoznając wniosek, sąd winien także zadbać o ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa. (ust. 3)

Wbrew sformułowaniu tego przepisu, prawo żądania udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2. art. 286¹ p.w.p., nie stanowi w istocie zabezpieczenia roszczenia. Ma ono całkowicie odmienny charakter będąc odpowiednikiem roszczenia informacyjnego, o którym mowa w art. 80 pr.autor., różni się jednak od tego przepisu ograniczeniem żądania wyłącznie do udzielenia informacji, a nie przedstawienia dokumentów. Aby dokonać prawidłowej interpretacji pojęcia wysoce uprawdopodobnionego naruszenia należy odwołać się do brzmienia Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29/04/2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, która w art. 8 ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, że w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę.

Punktem wyjścia do dokonania oceny słuszności żądania zobowiązania do udzielenia informacji jest wskazane przez uprawnionego roszczenie, do którego dochodzenia mają być one niezbędne. Omawiany przepis budzi od jego wejścia w życie poważne kontrowersje, przyznaje bowiem właścicielowi praw własności przemysłowej dostęp do tajemnicy przedsiębiorstwa konkurenta rynkowego, przez co – zważywszy tryb w jakim wydawane są postanowienia, a w szczególności brak obowiązku wystąpienia z pozwem przeciwko naruszcycielowi – może stanowić pole do nadużyć i być wykorzystywany nie do ochrony własności, lecz do walki konkurencyjnej. Między innymi z tej przyczyny art. 286¹ p.w.p. był przedmiotem kontroli konstytucyjnej zmierzającej do zbadania jego zgodności z zasadą ochrony własności i innych praw majątkowych, prawem do jawnego i sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez sąd, zasadą równości stron postępowania w związku z zasadą przyzwoitej (rzetelnej) legislacji, określoności przepisów prawa i proporcjonalności. W skardze inicjującej postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym zarzucano ponadto, że omawiany przepis umożliwia ingerencję w sferę chronioną autonomią informacyjną jednostki oraz tajemnicą przedsiębiorstwa. (postępowanie w sprawie sygn. akt sprawy SK 9/15 zostało umorzone wobec cofnięcia skargi)

Ze względu na istotny konflikt interesów stron, art. 286¹ ust. 1 p.w.p. powinien być interpretowany zawężająco, a uprawniony powinien uzyskiwać dostęp do danych wyłącznie wówczas, gdy są one rzeczywiście niezbędne do dochodzenia roszczeń. W obecnym stanie prawnym, po uchyleniu z dniem 3 maja 2012 r. przepisów o postępowaniu szczególnym w sprawach gospodarczych, w istocie konieczność taka nie występuje w odniesieniu do naruszcyciela przed wniesieniem pozwu. Gdy uprawniony zamierza wystąpić o zwrot korzyści bezpodstawnie uzyskanych z naruszenia lub o naprawienie szkody, żądanie informacyjne może zawrzeć w pozwie, wskazując jako wartość przedmiotu sporu kwotę obliczoną szacunkowo, by – po uzyskaniu od pozwanego informacji – ewentualnie dokonać przedmiotowej zmiany powództwa w trybie art. 193 k.p.c. W takiej sytuacji żądanie informacyjne ma ścisły związek ze sprawą, w której jest zgłoszone, co jest zgodne z przepisem art. 8 ust. 1 cyt. dyrektywy stanowiącej, iż prawo do informacji może być realizowane w ramach postępowania sądowego (ang. *in the context of proceedings*, fr. *dans le cadre d'une action relative à une atteinte à un droit de propriété intellectuelle*). Wówczas także sąd orzekający będzie miał kontrolę nad zakresem informacji, których dla rozstrzygnięcia sporu powinien udzielić pozwany.

Występując z żądaniem z art. 286¹ ust. 1 p.w.p. uprawniony musi wyjaśnić na czym polega naruszenie i w wysokim stopniu je uprawdopodobnić, ale przede wszystkim, w sposób jednoznaczny wskazać roszczenia, do których dochodzenia są mu niezbędne informacje oraz osoby względem których roszczeń tych zamierza dochodzić.

W ocenie Sądu wnioski A. Ś. i J. J. nie zasługują na uwzględnienie:

W pierwszym rzędzie należy jednak wyjaśnić, że zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem do niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych stosuje się – w zakresie nieuregulowanym rozporządzeniem – przepisy Prawa własności przemysłowej, w tym art. 286¹, jakkolwiek ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. nie przewiduje ochrony przemysłowego wzoru niezarejestrowanego, a wygląd produktu w prawie krajowym chroniony jest wyłącznie przepisami ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Sąd nie znajduje jednak żadnych podstaw do zobowiązania M. B. do udzielenia uprawnionym informacji, ponieważ A. Ś. i J. J. nie wykazały, że są one niezbędne (konieczne) do dochodzenia roszczeń zakazowych i zmierzających do usunięcia skutków ewentualnego naruszenia, jakiego ma się dopuszczać obowiązany. W obecnym stanie prawnym, informacje o skali naruszenia nie są potrzebne. Nawet żądając zapłaty odszkodowania czy zwrotu nienależnie uiszczonych korzyści, uprawnione mogą wystąpić o kwotę określoną szacunkowo, by po uzyskaniu informacji w toku postępowania rozszerzyć przedmiotowo powództwo w trybie art 193 k.p.c.

Już z braku konieczności udzielenia informacji wnioski podlegają oddaleniu.

Ich uwzględnieniu sprzeciwiają się także: niewykazanie przez uprawnione, że służą im prawa do niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych (są ich twórcami), że zgłoszone do ochrony wzory są nowe i cechują się indywidualnym charakterem. Brak dowodu na to, że przed datą ich publicznego ujawnienia znane były wzory identyczne lub nie wywołujące na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia. Uprawnione nie przedstawiły stanu sztuki, nie wskazały cech decydujących o nowości i indywidualnym charakterze, co gorsza, właściwie nie przedstawiły wzorów, którym są w tym przypadku projekty lub uszyte sukienki. Ich niewyraźne fotografie (w dwuwymiarze, w jednym rzucie) uniemożliwiają Sądowi ustalenie przedmiotu i zakresu ochrony.

Uprawnione nie wykazały także okresu, w jakim niezarejestrowane wzory wspólnotowe mogły podlegać ochronie. Sąd nie jest przekonany, że ujawnienie projektów sukienek przedstawionych na fotografiach na profilach ... i ... A. Ś. i J. J. mogło w zwykłym toku czynności stać się znane osobom projektującym tego rodzaju produkty, działającym w Unii Europejskiej. Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że projektanci odzieży działający w Unii Europejskiej na codzień obserwują ofertę uprawnionych, że ich projekty są na tyle oryginalne i nowatorskie, że mogą zainteresować innych projektantów. Zważywszy wiedzę ogólną o projektowaniu odzieży i znajomość stanu wzornictwa, Sąd ma co do tego zasadnicze wątpliwości. O nowości i indywidualnym charakterze wzorów wspólnotowych nie decyduje sposób ich wykorzystywania, sprzedaż odzieży i jej reklama z udziałem osób w jakiejś mierze popularnych.

Uprawnione nie uprawdopodobniły także w wysokim stopniu, że w przypadku ich niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych oraz wzorów przemysłowych zastosowanych w sukienkach oferowanych przez M. B. mamy do czynienia z kopiowaniem. By to stwierdzić, Sąd musiałby dysponować dowodami rzeczowymi lub dobrej jakości fotografiami obrazującymi całościowo wzory stron. Zaniechanie ich przedstawienia obciąża uprawnione, które z naruszenia wywodzą dla siebie skutki prawne, na zasadzie art. 6 k.c.

Z tych przyczyn, Sąd postanowił o oddaleniu wniosków. (*a contrario* art. 286¹ p.w.p.)

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.)

Opłaty określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22/10/2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zasądzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę stanowią określone w rozdziałach 3-5 stawki minimalne. Opłata nie może być wyższa od sześciokrotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawie o naruszenie prawa z rejestracji wynagrodzenie adwokata wynosi 1.680 zł (§ 8 ust. 1 pkt 19).

Zarządzenie:

...

21/02/2019 r.